

## La tria per Andreu Loncà

### PA NEGRE

**De la darrera pel·lícula** de Clint Easwood, intitulada ací "Más allá de la vida", pot dir-se que és més aviat típica i, si volen, una mica convencional, però aquesta és la primera impressió més aviat poc matisada: "After Here" (així de breu i clar és el títol anglès) és, sobretot, un film contat amb una sintaxi narrativa perfecta, molt depurada, amb un "tempo" narratiu magistral, ben compassat i amb una resolució final positiva, oberta, contagiosament feliç. En tot cas, convida a superar la solitud i esdevé un final feliç. Cosa que ens situa en la concepció bàsica del cinema nord-americà de la factoria de Hollywood i ens serveix per contrastar-ho amb aquest drama rural sobre la postguerra anomenat "Pa negre", al qual l'acadèmia del cinema espanyol ha donat un manat de Goyas. D'una banda, me'n sento feliç, però per una altra banda... A mi "Pa negre" em va semblar un film d'un dramatisme enorme, poc matisat, amb

una bilis negra reconcentrada, certament contat amb una gran eficàcia. En especial, en subratllo els papers dels actors i actrius més joves. De fet, ha arribat un punt que la guerra civil espanyola ha suscitat més llibres, films i relats que la mítica matèria de Bretanya de l'edat mitjana. La cosa és mitjanament comprensible pel trauma col·lectiu que la contesa significà però, potser, és moment de narrar històries que continguin altres ingredients més positius i facin avançar la societat en un altre sentit. En fi, en qüestions de gustos cinematogràfics tothom hi diu la seua i costa de trobar dos parers que s'acostin. Al meu entendre, "Pa negre" és segurament la pel·lícula catalana més reeixida en anys. Ara bé, em sobra el tremendisme dramàtic que de tant en tant s'hi expressa, però aquesta és una opinió no fonamentada en altra cosa que en el desig d'anar al cinema sense ser agredit amb tragèdies. El film de Clint Easwood narra fets dramàtics però convoca a l'optimisme i està ple de pe-



**PEL·LÍCULA.**

**Títol: Pa negre**

**Director: Agustí Villaronga**

tits detalls que converteixen un film aparentment anodí en una petita obra mestra narrativa. A "Pa negre", al meu gust, no caldria pas donar-li tanta faramalla. Més hauria valgut que els catalans haguéssim disposat d'un Estatut més obert i lliure, com el que va votar el Parlament, que no pas que donin tants premis a un film català. La nostra situació política i econòmica segurament estaria un xic millor.